

Povestirea regelui Matei Corvin, sumar relatată de episcopul Nicolae de Modrușsa, ne apropie cu un pas de intenția din care s-au născut cele dintii texte scrise ale povestirilor despre Vlad Țepeș și înlesnește în același timp explicarea largii lor difuzări în Europa. Apariția primelor înregistrări scrise ale acestor povestiri a fost nu un act de creație literară gratuită, ci un instrument de propagandă în mina regelui Ungariei. Nimic altceva decât o finalitate politică precisă și evidentă nu poate explica bruscă trezire a sensibilității regelui Matei Corvin la sfârșitul anului 1462 sau în cursul anului următor, când relata prelatului catolic «grozăviile» comise de același Vlad Țepeș, pe care nu mult timp înainte îl considerase demn de a fi ajutat și pentru sprijinirea căruia solicitase concursul papei și al Veneției. Și tot astfel se explică apariția în ultima operă a papei Pius al II-lea a presupusei scrisori de trădare a lui Vlad Țepeș și a povestirilor despre cruzimile lui, precum și difuzarea, la sfârșitul anului 1462 și în cursul anului următor, la curtea din Viena, a relatărilor despre faptele domnului muntean, cu cele două argumente de bază ale propagandei lui Matei Corvin: înțelegerea lui Vlad cu turcii și monstruozițările comise de el. Tot la Viena a luat cunoștință și Michael Beheim despre isprăvile celui căruia îi va dedica unul din poemele sale intitulat «Despre o fiară pe nume Dracul Vodă», care reflectă punctul de vedere al curții din Buda.

sequuti fuerant concluderant; ubi cum sibi tandem vel fame pereundum cerneret vel in manus truculentissimi hostis deveniendum, utrumque fortibus viris turpissimum ratus memorandum facinus ausus est. Advocatis enim militibus et statu rerum ante oculos posito, facile eis persuasit ut partitis copiis hostium castra invaderent et vel fortiter pugnando cum laude et gloria occumberent, vel, si fortuna ceptis favisset, hostem inaudito exemplo ulciscerentur. Itaque nonnullis Turcorum ducibus usus quos incautius palantes sub vespere exceperat, prima noctis vigilia cum parte copiarum vallo perrupto castra Turci ingressus ac tota nocte fulminis instar per omnia discurrans plurima cede affectit. Quod si vel alteri ex ducibus, cui reliquam copiarum manum crediderat, tantumdem animi fuisset, vel Turci monita imperatoris, quibus sepius iussi fuerant ob nocturnos tumultus stationes non deserere, negligentius servassent, maximam procul dubio clarissimamque victoria Vlacchus portasset. Sed cum nec sotius ductor altera ex parte, ut institutum erat, castra aggredi auderet, nec Turci ob eam rem minus strenue sua loca tutarentur, Draculus incredibili strage edita, non multis adeo ut in tanto discrimine suorum amissis, compluribus tamen sauciatis, antequam dies illucesceret castra hostium egressus ad eodem se montes recepit, nemine persequi audente: tantum et laboris et terroris cunctis incusserat. Exploratum habeo eam his qui huic prelio interfuerunt, Imperatorem Turcorum per eam noctem suis desperantem rebus, clam castra deseruisse seque iam turpissime fugae commississae, secuturus (corect: secuturum) nimirum iter, ni castigatus ab amicis et pene invitus retractus, illucescente mox die castra sua immota prospexisset. In quae reversus cum et gravem suorum vidisset plagam et Hunos Draculo ferre suppetias accepisset, redire qua venerat festinavit Istrumque eodem in loco remensus est, ex quo flumen viam in aretoun defleat...

[Traducerea]: «Pe tiranul acestora (al Valahilor) Dracul, nume cu care ei numesc diavolul, l-am văzut captiv, pe când îndeplineam funcția de legat al papei Pius al II-lea pe lângă regele Hunilor (al ungarilor); (era) nu foarte înalt de statură dar foarte vinjos și puternic, cu înfățișarea crudă și înfrigorată, cu nasul mare și acvilin, nările umflate, fața subțire și puțin roșiatică, în care genele foarte lungi înconjurau ochii verzi și larg deschiși, iar sprincenele negre și stufoase îi arătau amenințatori; fața și bărbia erau rase, cu excepția mustății. Timplele umflate sporeau volumul capului. Un gît ca de taur lega ceafa înaltă de umerii lați pe care cădeau plete negre și încirlițate.

Povestea regele... (vezi citatul în textul articolului, la p. 261).

... (Se descrie cursul Dunării): «La acest cot, în anul al treilea al pontificatului lui Pius al II-lea, necuratul împărat al turcilor, chemat de mulți boieri valahi împotriva tiranului lor, pe nume Dracul, trecînd Dunărea cu 150.000 de ostași, l-a urmărit pe acela prin întreaga Valahie timp îndelungat și, în cele din urmă, l-a asediat aflîndu-l (ascuns) într-un munte oarecare, în care Valahul, sprijinit de natura locului, se închisese cu 24.000 de oameni, care îl urmaseră de bună voie. Unde, cînd și-a dat seama că sau va pieri de foame, sau va cădea în mina preacrudului dușman și socotind că ambele eventualități sînt nedemne de oameni viteji, a